

Turnaj v Šumperku a na Sovinci 2001

[Foto](#)

Datum	13. - 14. října 2001	
Pořádal	Potulní rytíři	Šumperk, Sovinec
Zúčastnili se	Koža	Bojující
	Kalif	Bojující
	Worlík	Bojující
	Soňa	Přihlížející
	Neptun	Pořádající
Zapsal	Kalif s úpravami ostatních zúčastněných	

Sobota 13. října 2001

Na Šumperk, ač se tam mnozí těšili, nás jelo nemnoho. Hodně tomu napomohl tou dobou rozkol ve skupině, který započal na České Třebové a vyvrcholil odchodem Jáji ze skupiny chvíli po Jackově. Další důvod byl ten, že většina skupiny byla nějakou dobu předtím na šermířském dni v Tátenicích a nyní se jim již nedostávalo peněz. Tím mě taky pěkně namíchli, především Donny, který úplně zapomněl, že jsem tam chtěl jet také a to mezi prvníma, kdy ještě většina skupiny tam odmítala jet! A tak nás jelo čtvero lidí v jednom a to Worlově autě. Odjížděli jsme něco kolem sedmé ráno, od Kožova baráku, směrem na Olomouc. Vzali jsme to hezky po dálnici, a přestože byla mlha, Worlíka to vůbec neodradilo, a švihal si to stále tak osmdesátkou, možná i devadesátkou, takže tak do půl hodiny jsme byli v Olomouci. Tam jsme zabočili na sever, směrem na Šumperk, kam jsme také měli namířeno. Tam jsme se taky po nějaké době dostali.

Uvítali jsme se s Neptunem a ani jsme se nemuseli moc převlíkat, neboť již z Brna jsme vyjížděli kostýmovaní. A tak jsme se přivítali s dalšími, co jsme se znali a zařadili se do již houfujících se průvodu. Prošli jsme celým městem, pod vedením Nepťáka a Lexy, hlavně Lexových vtipných připomínek, až jsme dorazili na místo, kde se měl odehrávat samotný turnaj. Bylo to hnedka vedle parkoviště, kde jsme nechali auto. Z Lexových vtipných poznámek nezapomenu jednu. Přicházeli jsme k placu, v tom se Lexa otočil, a na lidi stojící kolem a koukajících se vlastně co se děje, zvolal: „To je ta zvláštní jednotka, kterou vysílá Česká Republika do Afghánistánu!“. Myslím, že to pobavilo nejen mně. Když jsme dorazili na místo, kde jsme měli vystupovat, diváci nás tam již dychtivě očekávali. Také muži zákona se přišli na nás podívat. Nebo spíše bdít nad pořádkem, aby tam někdo nedělal bordel. Vyrovnali jsme se ze třech stran po obvodu kolbiště, na čtvrté čelní straně byly usazeny celebrity. Královská rodinka, společně s heroldem. Dnes si již nevzpomenu, kdo jej dělal, ale tuším, že to byl samotný Neptun. Lexa tam byl od toho, aby komentoval samotný turnaj, což to komentování musím pochválit. Sešli jsme se tedy tam, ve městě Šumperku, bychom turnajem vzdali hold a slávu králově dcerce, která slavila své narozeniny. Princeznu dělala Nepťáková malá Zuzka.

Nechtěl bych do toho rejpat, ale protože Neptun dělal pouze herolda, kde se zapomněla královna, a s kým, tak před osmi lety...? A pak Lexa vyhlašoval jména rytířů, co se spolu utkají na počest princezny Zuzky. Od nás ze skupiny jsme měli jenom dva souboje, ale myslím si, že to není špatné, když jste jenom tři. No a tak jsem se poprvé utkal Já s Kožíškem. Byla to docela ostuda, protože po prvních pár tahách jsem udělal chybu a kryl jsem si něco jiného, než jsem si kryt měl. Takže hlavu jsem si nechal odkrytou a jediné štěstí že to Kožich stáhnul, takže jsem dostal jenom do ramene. Tak jsem pokojně šel do kolen a dělal jsem mrtvého. To mě trochu samotného překvapilo, že na vystoupení improvizuje i někdo jiný, než Koža. Na svou obranu bych ale chtěl říci, že na nacvičení toho souboje jsme měli s Kožíškem asi jen dva tréninky. Po nás pak zase kdosi vystupoval a pak vystoupil Koža s Worlíkem. Musím říci, že to měli fakt dobrý a i z ostatních skupin dostali pochvalu. Bojovali s klackem i s meči. Když se odbouchal turnaj, přišla na řadu hromadka. Musím říci, že tam jsem si moc nezašermoval, protože hnedka v počátku mě Worlík rozetnul trpaslíkem na dvě půlky. Naštěstí, ho taky kdosi poté sejmul.

Když jsme se poté všichni oživilí a poděkovali se divákům, začali jsme si balit věci a pomalu jsme se všichni připravovali na cestu na Sovinec. V tu chvíli jen málokdo z nás věděl, kde přesně ten Sovinec leží. Pro většinu z nás, co dojeli buď autobusem, anebo vlakem, nebo prostě pro ty, co se tam nemohli dopravit po vlastní ose, byl nachystán autobus. A tak to netrvalo ani dvacet minut, co jsme byli všichni nachystáni, a mohli jsme vyrazit směrem na Sovinec. Tam jsme také po čtyřiceti minutách jízdy jakýmisi zapadlými lesy dorazili. Musím říci, že tam bylo opravdu velice krásně. Kam jste jen pohlédli, neviděli jste nic víc než jen hory a lesy. A to dokonce, i když jste vystoupali na věž hradu Sovince, ale to jsme prozatím nevěděli. A tak jsme zaparkovali auta, ostatní vystoupili z autobusu, a šli jsme se ubytovat do podkroví jednoho domku na hradě. Nás padesát šermířů se tam pohodlně vešlo. I když jsme tedy o sebe chvílemi zakopávali. Dole pod schodištěm byla taková menší místnůstka, kde jsme se většinou motali a večer jsme tam i popíjeli. Říkali jsme jí „kuchyňka“. No a tak jsme se ubytovali a šli jsme si prohlídnout hrad. S tím ubytováním to nebylo zas tak žhavé, jak píše, protože Worlovci měli v plánu přespat v autě a o Kožovi se nikde na bitvách nedá mluvit, že by se nějak ubytoval. Hrad byl rozdělen na několik nádvoří. Dole hnedka za bránou byla jedna hospoda a nějaké sezení venku. Na druhé straně byla hnedka další brána, která ústila do dalšího nádvoří, které bylo takové malé, a podél cesty byly trávníky. Tam se rozdával oběd a večere. Za tímto nádvořím bylo hnedka další, větší, kde se cesta dělila rovně, kolem hospody nahoru a směrem na nejhornější hlavní nádvoří, a doleva, kolem naší noclehárny, obloukem doprava na hlavní nádvoří z druhé strany než první cesta. Uprostřed tohoto nádvoří byly nějaké historické krámký a také ohrada s domácími zvířaty. Pár ovcí, jedna koza a vůl. A na nejhořejším hlavním nádvoří, které bylo samozřejmě největší ze všech, byly různé atrakce a mezi nimi i náš šermířský turnaj, který vypukl někdy brzy odpoledne, po té co jsme se ubytovali a trochu najedli. Turnaj byl naprosto stejný jako dopoledne v Šumperku a dokonce se mi podařilo trochu spravit renomé po tom debaklu, co jsem ráno předvedl. Ale také to nebylo zas tak jednoduché, protože zem nádvoří byla pokryta šterkem, takže to trošičku klouzalo. Většina vystupujících měla mírné problémy s tím, aby si od soupeře udržela potřebný distanc. Ale i tak jsme to zvládli. Po turnaji byla tradičně hromadka. Tam jsem si také moc nezašermoval, protože již v začátku jsem narazil na Worlíka, který mi usekl ruku, ale naštěstí jsem jej současně rozetnul trpaslíkem na dvě půlky. Vzhledem k tomu, že jsem již nadále neviděl svou existenci v této hromadce moc růžově, padl jsem na zem, kde jsem nakonec i vykrvácel. Jak si vedl Koža, to nevím, ale věřím, že statečně. Po hromadce, jsme měli nějaký čas na odpočinek, víceméně nás již nic nečekalo, kromě večerního chlastání, ale kdo chtěl, mohl se zapsat do turnaje, kde nebyly domluveny souboje. Hlavní cena byla opravdu lákavá, ale moc jsme nevěřili tomu, co se o ní povídalo. A tak jsme s Kožichem seděli opření u stěny a odpočívali jsme, když za námi došel Lexa a ptal se, zda někdo z nás nechce vystupovat v turnaji, Koža moc zájem tedy neměl, ale v tu chvíli mi hlavou

bleskl nápad, jak si z Kožicha trochu vystřelit a jak se mu také pomstít za Donnyho, kterého Koža na České Třebové také přihlásil do turnaje, přes hojně Donnyho protesty. A tak, když se mne Lexa ptal, zda mám zájem, jasně jsem mu odpověděl: „Jo, Já bych šel.“. Vzhledem k tomu, že mě Lexa neznal jménem, tak se zeptal: „Dobře a koho mám napsat?“. Na to jsem úplně s ledovým klidem odpověděl: „Piš si, Koža.“. V tu chvíli vedle mně sedící Koža dostal zlost a ozval se, že se mu to nelíbí. Ale naštěstí kožovy protesty toho moc nezmožily a Lexa si neuvědomil, že zapsal někoho jiného, než měl. A tak jsem tedy Kožu vyslal do turnaje, aby také nějaké trofeje dovezl domů. Uběhla asi tak hodinka, kterou někteří strávili v hospůdce na pivu a někteří, jako třeba Já, konzumací výborných klobásek, které prodávali na hlavním nádvoří, a již jsme se opět všichni sešli k opětovnému se předvedení, na hlavním nádvoří, před diváky. Probíhal jenom turnaj s tzv. nedomluvenými souboji, ale i tak to bylo velice zajímavé. Náš veliký favorit Koža se moc daleko nedostal, sudí stejně určitě stáli proti němu, a nakonec zvítězil jeden šermíř ze Slovenska.

Druhý den jsme zjistili, že celá ta slovenská SHŠ, veškeré své souboje improvizuje a že téměř nic nemají nacvičeno, ale i tak jejich souboje byly opravdu nádherné. Po té co byl objeven ten nejlepší šermíř mezi námi, bylo rozdělení cen. Pokud si teď dobře vzpomínám, byla to cena jen pro první místo a tou byla láhev koňaku z roku 1913. Ohledně té láhve, byla to jen součást většího počtu láhví, co se v nedávné době podařilo objevit pár jedincům ve sklepení hradu Sovinec. Jednalo se o koňak, co na Sovinec poslala francouzská vláda, za první světové války, na Sovinci vězněným zajatým francouzským důstojníkům. A po turnaji jsme se všichni šli navečeřet, na druhé nádvoří. Tam již na trávě ležel zmožen Stoupa z Olomouce, tak jsme pokecali a šli jsme všichni chlastat. Také bylo co, za vystoupení jsme měli slíbeny dvě nebo tři bečky piva. Myslím, že pro padesát šermířů nepředstavovaly žádnou větší překážku. A tak se popíjelo. Někteří v místnůstce pod schody, Koža, Havran, Mája, ..., někteří v hospodě o pár metů vedle a někteří, jako třeba Já, pendlovali mezi tím vším. Také se nebylo čemu divit, že kuchyňka pod schody byla tak oblíbená, když tam stála bečka. A tak jsem v průběhu večera a noci pokecal asi s kdekým. Také jsem ten večer dostal své nové jméno, které mám podnes. A co je zajímavějšího, vymyslel mě jej Koža, sice přežbleptem, ale ujalo se. To dobrou jsem se již smířil se jménem, co mi vymyslel Paťa a zvykl jsem si, že mě lidé oslovují Olivere, ale jak už to bývá, člověk nikdy nerozhoduje o tom, jak jej budou lidé nazývat. A na druhou stranu, nové jméno mi nepřípadlo zas tak špatné. Totiž jak jsem si pořád chodil čepovat pivo do kuchyňky, kde seděl Koža a spol. vždy jsem se s nimi samozřejmě tak na čtvrt hodiny zapovídal. A když mě již viděli přicházet, hned mne samozřejmě zdravili. A nejhlučněji ze všech Koža. A jak to tak bývá, když je člověk podnapilý, začne se mu motat jazyk a často není schopen některé věci vyslovit. Natož pak náš Koža, ale on se narozdíl od jiných, se stoupající hladinou alkoholu v krvi, rozpovídává. Jazyk se mu sice motá, ale každopádně mluví rychleji, než normálně. Takže když jsem přišel opět do kuchyně, Koža se postavil a chtěl na mne zahulákat: „Olivere, Ty kalíš!“, ale nějak se mu to zmotalo a dostal ze sebe: „Kalife, Ty olíš!“. Takhle se mu to zmotalo během večera ještě párkrát, pak se mu zalíbilo, jak mne nazývá a ještě ten večer mne tak začal oslovovat. Netrvalo to dlouho a začala mě tak oslovovat celá skupina. Po té co se dopily dvě bečky, šla se hledat třetí, ale nebyla vůbec k nalezení. A tak jsme se stáhli všichni do hospůdky, kde jsme popíjeli až do doby, než nás obsluha vyhodila. Tak jsme šli spát. Já jediný z našich jsem se vyspal v podkroví, kde byl oficiální nocleh, Worlovci přespali v autě a Koža vytuhl v kuchyňce na peci s Vilibaldem.

Neděle 14. října 2001

Ráno jsem se vzbudil až něco kolem poledne. Rychle jsem se oblékl, sbalil si věci do batohu a šel jsem se podívat, co se nového děje. Všichni už byli vzhůru a tak jsem se najedl a šel jsem

hledat Kožicha a Worlíka. Samozřejmě seděli v hospodě na prvním nádvoří a tak jsem k nim přisedl a dal si vyprošťováka. Ráno se toho moc nedělo, většinou se všichni nějak tak probírali a seděli v hospodě. Ale všechno vypuklo po obědě. Turnaj, pak hromadka a nakonec opět turnaj s nedomluvenými souboji. Všechno by proběhlo hladce, nebýt toho, že někteří z nás byli po předešlé noci trochu unavení. Začalo to mým soubojem s Kožíškem, kde Koža začal trochu improvizovat a trochu to přehnal. Ležel jsem vlastně již na zemi a Koža měl do mně už jenom kopat, ale v tu chvíli vzal meč a začal mě s ním mlátit po zádech. To by ještě bylo dobrý, kdyby jej neotočil na tzv. „krumpáčstyl“, kdy jej uchopil za čepel a dvakrát mě s ním přetáhl přes záda. Naneštěstí, při prvním úderu mne vzal záštitou do brňavky. Myslel jsem, že se bolestí poseru. Naštěstí herold Lexa ukončil souboj včas, než mě stihl Koža nějak trvale zmrzačit, a Koža mi pomohl odejít z kolbiště. Naštěstí měla Soňa u sebe brufen, tak jsem do sebe hodil 400mg a za čtvrt hodiny bylo po bolesti. I ta černá mlha kolem očí zmizela, jediný co mi vadilo, bylo, že jsem levou ruku naprosto necítil a navíc jsem s ní nemohl vůbec pohnout. I tak mne to neodradilo, abych nešel do hromadky. Stejně mi Worlík slíbil rychlou smrt a hlavně, abych se prý moc nebránil, abych nedošel k ještě většímu úrazu. Udělal jsem tedy, co chtěl. Další nehoda co se tam stala, byla, když nějaké šermující dvojici vyletěla z ruky dýka a poranila jednu divačku na hlavě. Naštěstí nešlo o nic vážného, asi tak jako moje ruka. I když to tedy vypadalo mnohem drastičtěji.

Pak byl ještě turnaj s nedomluvenými souboji, kde opět zvítězil ten samý člověk. A protože si již jednu láhev koňaku domů odvážel, nechal ji tedy na Sovinci, všem šermířům, na ochutnání. A tak jsem poprvé ve svém životě ochutnal pravý francouzský koňak, který byl ještě starší, než moji prarodičové. Bylo to strašně dobré a připadalo mi to, že piji med. Ani alkohol z toho nebyl cítit, ale přestože jsem měl jenom dva hlty, za chvíli jsem ten alkohol pocítil. Ne nijak drasticky, ale pocítil. Už jsme chtěli jet domů, ale protože jsme na hradě byli již druhý den a pořádně jsme, většina z nás, nic neviděli, rozhodli jsme se, že si to nahradíme. A tak jsme prošli hrad, tam kde jsme ještě zatím nebyli a vystoupali jsme i na Sovineckou věž. Naivně jsem doufal, že z ní uvidím něco více, než jen lesy, ale zklamal jsem se. Samé lesy... Ale nádhera! A poté jsme se již všichni připravovali na odjezd. Také již bylo docela pozdě odpoledne. Jediný problém, byl, opět netradičně, dostat do auta Kožicha. Ale oproti jiným akcím to šlo poměrně snadno. A tak nám rozlučka netrvala ani hodinku a již jsme vyrazili ze Sovince směrem na Brno. Po cestě nás stihla ještě pobavit Soňa. Bylo to kousek za Olomoucí, když chtěla po Petrovi, aby někde na benzínce zastavil. Já s Kožichem jsme samozřejmě chtěli po ní, aby nám řekla proč. Nejprve otevřela pusou, ale sklapla naprázdno. Pak jenom řekla: „Chtěla jsem to říct, ale vy jste sprostí a bůhví co byste k tomu neřekli.“ Já s Kožou jsme se hnedka automaticky začali bránit, že to není pravda, ale stejně nám víc neřekla. A tak jsme aspoň zatím vylezli z auta a dali jsme si cigárko. Soňa byla za pět minut zpátky. Sedli jsme do auta a Já s Kožou jsme začali znovu vyzvídat. A tak se Soňa neudržela a tak nám to řekla: „Já jsem hladila kozu a pak mi z toho hrozně smrděla ruka...“. To jsme se již s Kožou neudrželi, smáli jsme se a bavili jsme se na Sončin účet. Samozřejmě jsme věděli, že se jednalo o kozu, která byla na Sovinci v ohradě na třetím nádvoří, ale proč si kazit legraci z dvojsmyslnosti této věty. Soňa to jen lakonicky komentovala: „Já jsem to říkala, že jste sprostí“.

Domu jsme se dostali až za tmy, někdy tak kolem osmé hodiny, protože jsme uvázli v koloně aut na dálnici, kousek od Rousínova.